

Domaine, som tilhører Staten, og som man derfor meente lettere kunde benyttes til Leirplads. Jeg har, som sagt, store Betænkelseheder ved, at denne Plads vælges. Jeg mener nemlig, at flere af de Hensyn, som jeg nylig tillod mig at fremsætte som saadanne, der burde gjøre sig gjældende ved Oprettelsen af en Leir, særdeles vanskeligt vilde kunne fyldestgøres ved dette Valg. De omtalte Jorder ere beliggende i den meest umiddelbare Nærhed af en meget lidlig sjællandsk Kjøbstad, nemlig Frederiksberg, som ligger ved Jernbanen, kun i en Afstand af en Times Kjørsel fra Kjøbenhavn, og er omgivet af en talrig Befolkning, kort sagt, er et Slags Centrum for en meget stærkt befolket Deel af Landet. Derved kommer Leiren altsaa til at miste de Fordele, som jeg nylig tillod mig at skildre ere forbundne med at have den paa et mere affides Sted af Landet, hvor Befolkningen var ringere. Naar Leiren bliver ved Frederiksberg, saa vil Afgangen til at adspredde sig fra det egentlige Leirly blive lettere, og Hensigten med Leirlyets Benyttelse til Soldatens virkelig krigerske Uddannelse i ikke ringe Grad forstyrres. Leiren vil da meget let blive Centrum for Forlystelser istedetfor Dvølse, og dette anseer jeg for at være en betænkelig og farlig Sag. Jeg finder det heller ikke heldigt, at dette Sted ligger i umiddelbar Nærhed af Høffet; vi have jo tidligere ved vore militaire Dvølse ved Frederiksberg seet, at dette ikke er noget heldigt Element at føre for stærkt ind i disse militaire Dvølse. Men hvad jeg især vil tillade mig at fremhæve, er, at det i oeconomic, i finantsiel Henseende er en meget betænkelig Ting at vælge en Leirplads der. For det Første vil jeg henlede Opmærksomheden paa de af mig før nævnte Udmarfcher, de Dvølse, der finde Sted udenfor Leiren; disse ville jo kun i en meget indskrænket Grad, navnlig maasse i nogle Skovstrækninger, kunne finde Sted der, uden at medføre betydelige Erstatningsgodtgjørelser. Hvad der i Særdeleshed anføres at være af Bigtighed, er, at det

Terrain, som Talen er om, tilhører Staten; men derfor er det jo ikke nogen værdiløs, det er tværtimod en meget værdifuld Eiendom. Det er en Eiendom, der indbefatter 3 Hovedgaarde og et Areal af 2400 Tønder Land, for en stor Deel udmærkede Jorder, der ere fshlfsatte til 200 Tønder Hartkorn. Det er altsaa, som de Herrer let vilde see, en Eiendom af en Værdi, der kan beregnes til henved 1 Million Rd. Med Hensyn til denne meget værdifulde Eiendom have vi det netop saaledes indrettet, at dens fremtidige Bestemmelse i den nærmeste Fremtid efter al Sandsynlighed vil komme under Rigsdagens Afgjørelse. De Forpagtninger, der finde Sted af de forskjellige Hovedgaarde, udløbe i Finantsaaret 1869, og Existentien af det kongelige Stutteri, der ligeledes er anbragt paa den samme Eiendom, er ogsaa ved en Lov, der blev vedtagen ifjor, kun sikret indtil det samme Tidspunkt, netop fordi Rigsdagen ansaae det for rigtigt, at man til næste Session kommer til at tage under en samlet Overveielse, hvorledes man skal forholde sig med disse Eiendomme, om man fremdeles skal beholde dem, eller om man skal stille sig ved dem, om man skal bevare Stamstutteriet eller nedlægge det, hvormegen Jord man i saa Fald skal tage fra osv.; hele dette Spørgsmaal vil i næste Session komme under Rigsdagens Afgjørelse. Nu er det unægteligt, at dersom man ved denne Leilighed giver en Bevilling, som medfører, at Krigsministeriet kommer til i Sommer at indrette sig paa at have en Leir paa dette Sted, saa vil dette overmaade let kunne i høi Grad præjudicere Spørgsmaalet om, hvorledes denne Eiendom i de følgende Aar skal anvendes, thi derved faaer Krigsministeren en Stemme med i denne Sag, som det forekommer mig, at det paa Sagens nuværende Standpunkt ikke vil være forsigtigt at indrømme ham. Jeg troer derfor, at det ikke vilde være klogt, om vi nu her i Thinget gæve et Botum, hvorved man samtykkede i Udspølsen af alle de Arbeider, der ere nødvendige for at etablere en Leir der. Dertil kommer, at de Erstatnings-